

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 8. Ægyptiacæ Mariæ impura vita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

Providentiâ illuc videri miſſum, ut illius vita ſibi & toti in exemplum mundo manifeſtaretur.

Hæc dicentem mulier, manu ſub cubitum eius leniter ſubiectâ, de terra leuavit, atque in hunc modum cœpit præfari. Verè erubeſco, Pater, quia erubeſcenda feci; itaque infanda, ut ſi narrare cœpero, caſtis tuis auribus non ſis toleraturus. Sed, ad me in ruborem dandam, recenſebo meas infanias; atque, ut tu pro me Numini ſupplex ſias, hîc confitebor flagitia mea, ne, in die iudicij, à miſericordia eius repellar. Ad hoc exordium ſene illachrymante, ita poſtea peroravit: *Ego, Pater, patriam quidem Egyptum habui, bonis parentibus oriunda. Sed parvulam adhuc Sirenes deceperunt, traxeruntq; in turpes voluptates. Annum ætatis duodecimum agebam, quando, viuentium adhuc parentum amore ſpreto, ad noxiam aſpiravi libertatem. Itaque ab illis me proripui, & Alexandriam veni. Ibi, heu, in quos non ſcopulos incurri? Neq; ſatis fuit, naufragium feciſſe virginitatis. Primus caſus initium fuit inſatiabilis cupiditatis. Neq; corpus meum, lucri cauſa, proſtitui, ut alia ſolent meretrices, ſed immenſa libidinis furore incenſa, ut plures in ſcelus allicerem, etiam à mercedem dare volentibus, nihil accipiebam; potiusq; mendicatò viuere, aut colu vitam volebam ſuſtentare. Ibi decem & ſeptem, & eò ampliùs annos, in hoc luxuria ſterquilinio, me volutavi; neque vllam prætermiſi occaſionem, qua alios poſſem, in hoc barathrum præcipitare. Talis dum eſſem, vidi Libyoriũ & Egyptiorum turbas cateruatim ad littus maris excurrentes. Et, quia, inter multos, ſemper amabam eſſe, quaſiui ex obuijs, quonam properarent? à quodam igitur intellexi, eos Ieroſolymam tendere, ad ſacroſanctam Chriſti crucem deuenerandam, cuius celebritas in proximo eſſet. Cognoscite hîc, peregrinationes ſacras, in diuinis litteris laudatas, & alioqui vtilis, ſæpe tamen, peſſimâ mente ſuſcipi, multoſq; per ſpeciem pietatis, libidinem quærere, &, dum multum peregrinantur, raro ſanctificari. Nam & hæc mulier, tempore ſacro, & voluntate ſancta, ad Redemtionis noſtræ terram ituris ſe admiscuit, voluntate minimè ſanctâ: cumq; neque viaticum, neque naulum haberet, tamen nauim audacula conſcendit, ſe ipſam pro nauo traditura, & multos blanditijs irretitura. Hæc mens erat peregrinantis. Numquid meritò S. Hieronymus dixit? *O ignis infernalis luxuria! cuius materia gula, cuius flamma ſuperbia, cuius ſcintilla pra-**

R.

na collo-

VIII.
EGYPTIACAE
MARIÆ IM-
PVRÆ VITAE

ua colloquia, cuius fumus infamia, cuius cinis immunditia, cuius finis gehenna. Huc & ista mulier tendebat, quæ non ardebat ipsa duntaxat, sed etiam incendium in alios propagabat, nihil omittens eorum, quæ inter opera tenebrarum numerantur. In nauis, quos sermones iecerit, quæ opera exercuerit, ipsa fassa est Zosimæ, à se neque præ multitudine numerari, neque præ turpitudine exprimi posse. Nam iuuenari assucta in primis vectores ad risum & iocum, postea ad fcelus induxit, omnium facinorum non iam discipula, sed magistra; etiam diu nolentes tandem compellens ad peccandum. Quibus prolixiore questu & lamentabiliter narratis, adiecit:

Rom. 13. 13. *Ego quoties itineris illius reminiscor, obstupesco, quo pacto meas tunc mare sustinuerit impuritatem, aut cur terra debiscens me cum nauis & ipsis aquis uiuentem non in infernum demerserit. Sed nimirum, meam Deus, qui neminem vult perire, sed omnes saluos fieri, expectabat penitentiam. Non enim vult mortem peccatoris diu tergiversantis. Ierosolymam ubi peruenimus, ante festum; per eos interim ego dies, præter iuuenes cum quibus nauigauis, multos ciuium, multos peregrinorum seduxi. Tantum una mali potest femina, si mala est. Ita quidem tunc, in loco sancto, impiè uixi, & eos, qui pietatis causa uenerunt protraxi ad impietatem. Quin ipsa quoque in festiuitate exaltata S. Crucis, uidens, primo diluculo, undique, plenis uis, ad templum fieri concursus, cucurri & ego, non oratum, sed ut satiarem oculorum curiositatem, & aspicerem, quod concupiscerem. Veni in atrium templi, ueni ad ipsam usque ianuam, & populo confestim ingrediente, sola ingredi non poteram, quantumuis luctarer, occulta ui mihi obsistente, ac me retro agente; adeo ut me repulsam usque in atrium solam stantem animaduertarem. Cum autem existimarem id mihi ob muliebrem contingere infirmitatem, denuo mihi vim intuli, denuo in templum eniti tentauis. Sed denuo frustra, diuinam manu procul inde reiecta. Mirabar autem id mihi soli accidere, cum ceteros uiderem, sine ullo impedimento admitti. Hoc terq; quaterq; conata, terq; quaterq; sum exclusa. Quod, quam multis contingeret, si Deus, ad omnes templorum fores, sicut olim collocauit ante Paradisum uoluptatis Cherubim, & flammeum gladium atq; uersatilem, ad custodiendam uiam ligni uitæ, ita & hinc apponeret Angelos excubitores? Sed certum est, tales esse custodias, ne immundi in cælum intrent. Quia iniqui regnum Dei non possidebunt: neque fornicarij, neq; adulteri, neq; molles, neque*

1. Tim. 2.
Ezech. 18,
Gen. 3. 24.
1. Cor. 6. 9.

neque masculorum concubitores: nisi pœnitentiam agant, ad quam eos diuina bonitas magnis vocibus vocat.

Matres, vt sui desiderium excitent, sæpe à se liberos repellunt, seque abscondunt, neque sinunt videri. Ad harum morem, Deus sæpe hominem repellit, manuque subducta, sinit sentire, quid sit à cœlo esse derelictum. Qua de caussa beneuolè orans Dauid ait: *Imple facies eorum ignominia, & quærent nomen tuum, Domine.* Multi enim tum demum in se verè descendunt, postquam intelligunt, quantum à Deo Deique vijs descenderint, quantumque & quàm meritò ab illo contemnantur. Itaque & mulier illa, in ipsis templi foribus, toties repulsam passa, & vi complimentum turbarum in templum intrare contententium fatigata, vbi de templi ingressu desperauit, tristis ad quendam atrij angulum recessit, cogitareque secum cœpit, cur alijs admissis ipsa adeò prodigiosè, ab intuendo viuifico S. Crucis ligno, arceretur? Neque longa opus erat indagatione caussa, illico sese illi offerebant plenæ ingentium scelerum cateruæ. *His nimirum, aiebat, & templum, & calum mihi clauditur!* In fletus itaque vberimos diffusa, pectus cœpit tundere, suspiria ex imo pectore petere, & eiulans se ipsam detestari. Quod dum faceret, fortè factam dædalè Dei Genitricis statuam, præ templi foribus in sublimi stantem, vidit. Vidit, & in hæc verba erupit. *O Dei Mater, ô Virgo immaculata, scio quàm indigna sim te compellare, quàm digna à te reijci, ob tot abominanda facinora; quia tamen audiui, Deum ob hoc hominem factum, quem genuisti, vt peccatores vocaret ad pœnitentiam, rogo te, omni alia ope destitutam adiuna, & aditum mihi ad Ecclesiam impetra, vt conspecta crucis arbore, in qua Filius tuus pro me sanguinem fudit, seculo, & omnibus, quæ in eo sunt, meaq; conscelerata consuetudini renunciè, eoq; egrediar, quò me ipse iusserit.* Dixit, & fidei calore incensa ad Misericordiæ Matrem se conuertit, diuinæque clementiæ spe plenissima sacræ ædis aditum denuò tentauit. Nec iam diu fuit laborandum. Remora omni sublata, liberè, & sine impedimento intrauit. Ita & templi, & calianuam angustam experta, postquam admissa est, adhuc ingenti formidine trepidans, in terram, ante depictam B. Virginis Dei Matris imaginem se se prostrauit, osculisque pauimento mille impressis S. Crucis ligno debitè adorato, Deiparam sic est allocuta, *Tu, ô benignissima Domina, sem-*

IX.

ÆGYPTIACAE
MARIAE CON-
VERSIO ET
PœNITENTIAE

Psal. 82, 17.

P 2

per